

Gyermekkorunkban mindannyian játszottunk „Erre csörög a diót”, ahol egyikünk szemét bekötve pusztán a többiek tapsa, hangja alapján kellett bemérni és elkapni a következő „áldozatot”. Szerda este egy pécsi étteremben egy kicsit másképp kívánták bemutatni, hogy milyen is az, amikor nem látjuk a környezetünket, pusztán tapintás, szaglás és hallás útján tájékozódunk. A mintegy huszonöt letakart szemű önkéntes megtapasztalta azokat a nehézségeket, melyekkel nem látó embertársaink a hétköznapjaik során szembesülnek. Az esemény kapcsolódik az október 15-ei Vakok és Gyengénlátók Világnapjához.

Képünkön egy asztaltársaság küzd békésen a vacsorájával.

Az asztaloknál szép csendben esznek a feladatra vállalkozó hölgyek és urak, illetve fiúk és lányok, hiszen a korosztály összetétele is meglehetősen vegyes. A poharakba üdítőt töltenek, egyesek már rutinosan az ujjukat a pohár belsejébe dugva „mérik” a folyadék szintjét. A kés és a villa használata szemmel láthatóan nehézséget okoz nekik, hiszen nem látják a tányéron lévő ételt, vaktában lapátolják a falatokat, többen a tányért karcolják a hús helyett. Cseles dolog ez, hiszen még azt sem tudják, hogy mennyi maradt az elemózsiából, egyesek trükkösen az ujjukkal tapogatják, így mérve fel a helyzetet. Beszélgetnek egymással, de ez sem olyan, mint máskor, hiszen csak sejteni lehet, hogy merre ül a társuk, apró neszek, zörejek teszik még kuszábbá a helyzetet. A pincér elveszi a tányért és hozza a süteményt. Később fizetni is kellene, de ki veszi észre a feltartott kezeket, van-e valaki a pult mögött, vagy csak magunknak integetnek? Sok kérdésre az élettől kapott választ a „vakvacsora” legtöbb résztvevője, a saját bőrén tapasztalta meg ugyanis azt,

hogy milyen érzés sötétségben élni.

Közben előkerül Tóth Péter, a MásKépMás Alapítvány kuratóriumának elnöke, akivel a mostani és a korábbi akcióikról beszélgetek.

- Hogyan jött létre ez a mai program?

- Tavaly az EKF-nél pályáztunk és mivel sikeresek voltunk, így valóra válthattuk elképzeléseinket, amelynek a mai program is része. Partnerekre is találtunk, a Ki-Látás Közhasznú Alapítványban és az Esélyek Házában, akik csatlakoztak a célkitűzéseinkhez. Szerettünk volna, ha a többségi társadalom megtapasztalja, hogy milyen a fogyatékkal élők világa és itt nem csak a vakokra gondolok, hiszen ezt megelőzően már volt például kerekesszékesekkel is egy tánc bemutatónk, ami nagyon sikeres volt. Ezen kívül pedig lesz olyan kiállítás, amely a tapintás útján válik igazán láthatóvá. Az események középpontjába a tapasztalást állítottuk, mivel úgy gondoljuk, hogy ez a legfontosabb és leghatékonyabb eszköz ahhoz, hogy valaki igazán bepillantson ebbe a világba.

- A táncon és a mai eseményen kívül más eszközöket is bevetettek ha jól tudom?

- Köztereken vetítettünk filmeket fogyatékos emberekről, ezek az alkotások nagyon humorosak, közvetlenek voltak és nagy sikert arattak az arra járók körében. De volt playback és egy úgynevezett Kör-Kör rendezvényünk, amelyben vak-mediátorral járunk ki fiatalokhoz, ahol közvetlenül feltehetik a kérdéseiket, így azonnal válaszokat kaptak az őket érdeklő kérdésekre. De van az általános iskolás korosztály számára játszóházunk és még sok egyéb érdekes foglalkozásunk, amellyel a fiatalok érdeklődését felkeltjük a fogyatékkal élők iránt, bemutatjuk az ő hétköznapjaikat, ami által ehhez a korosztályhoz is közelebb

kerülnek ezek az emberek. A tolerancia és elfogadás válik ezzel szélesebb körűvé.

- A mai est résztvevőit hogyan választották ki?

- Szóróanyagokon és a honlapunkon is meghirdettük a részvételt, aki jelentkezett, annak próbáltunk helyet és időpontot találni ahhoz, hogy kipróbálják a programot. Nem csak a mai napon, ebben a hónapban még kétszer lesz ilyen vacsoraest. A mai eseményre 48 jelentkező volt, többeket meg kellett kérnem, hogy egy másik alkalomra tegyék át az eseményt, mivel a vendéglátó étterem férőhelyei is végesek.

- Azért nincsenek teljesen magukra hagyva a résztvevők vacsora közben.

- Néhány kollégám segít abban, hogy baleset, vagy egyéb nemkívánatos esemény ne következzen be.

- A vacsorázók tudták, hogy milyen menüt kapnak?

- Igen előre tudták, mivel a vacsora nem teljesen ingyenes, de nagyon „nyomott” áron lehetett hozzájutni az étterem tulajdonosának jóvoltából.

- Volt aki nem bírta ezt a sötét világot, amit a szemtakaró maszkok idéztek elő?

- Az előző turnusban volt két olyan önkéntes, aki nem bírta, egy idő után és le kellett venni róla a takarást. Ebből is látszik, ehhez a próbához bátorságra is szükség van, nem mindenkire hat egyformán a sötétség, vannak, akik bepánikolnak. De úgy érzem ez nagyon jó arány, a többség bírta a kísérletet. Egy biztos, mindenki személyre szabott és maradandó élményt kapott, amellyel talán másképp tekint nem látó embertársainkra.